KNOPEN EN KANT

KNOPENREEKS #1

PENELOPE SKY

CONTENTS

1. Pearl 1
2. Pearl 11
3. Pearl 19
4. Pearl 45
5. Crow 53
6. Pearl 61
7. Crow 77
8. Pearl 83
9. Crow 103
10. Pearl 111
11. Crow 117
12. Pearl 123
13. Crow 135
14. Pearl 139
15. Crow 147
16. Pearl 159
17. Crow 169
18. Pearl 179
19. Crow 199
20. Pearl 215
21. Crow 233
22. Pearl 249
23. Crow 281
24. Pearl 305

Untitled 319
Houd contact met Penelope 321

Untitled 323

Dit is een werk van fictie. Alle personages en gebeurtenissen beschreven in deze roman zijn gefingeerd of als zodanig gebruikt. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, met uitzondering van het gebruik van korte passages door recensenten voor het bediscussiëren van deze uitgave.

Knopen en Kant

Copyright © 2018 Penelope Sky

Alle rechten voorbehouden

Vertaald uit het Engels door TYPE Translations

Voor Kris Kendall,

Ik was op zoek naar een editor, maar
vond in plaats daarvan een vriendin voor het
leven. Zonder jou zou ik hier nu niet zijn, en
ik kan je nooit genoeg bedanken voor je ondersteuning.

1

PEARL

Winter woedde door New York City. De ijskoude kracht van de natuur hulde de wolkenkrabbers in sneeuw en bestrooide de straten met ijzige kussen. In het Rockefeller Center stond de kerstboom nog steeds trots overeind, al was deze al snel bedekt door een witte deken.

De boom stond in de woonkamer, versierd met witte kerstverlichting. Ik stond er altijd op om een echte boom in het appartement te hebben. De geur van dennenaalden bracht de kerstdagen altijd tot leven. Het was niet makkelijk om de boom mooi te houden en er slingerden overal naalden over de vloer, maar het was de moeite meer dan waard.

Ik hield de kerstversiering in mijn hand terwijl ik zocht naar een plek om het op te hangen. Het was slordig roodgeverfd, met in het midden een foto van een achtjarige Jacob geklemd. Hij had het ooit voor een schoolproject gemaakt en meegenomen toen hij op zichzelf ging wonen.

De kerstsfeer kon ik maar moeilijk begrijpen, omdat ik het nooit echt gevierd had. Ik groeide op in een pleeggezin en toen ik eindelijk geadopteerd werd, werd ik al weer snel teruggebracht toen mijn adoptieouders zich realiseerden dat een tweede kind een te grote financiële last was. Dat was een paar dagen voor Kerst.

Er werd op de deur geklopt en ik liet de kerstversiering van schrik bijna uit mijn hand glippen. Ik zou het mezelf nooit hebben kunnen vergeven als het op de vloer in duizend stukken uiteengespat zou zijn. Jacob koesterde zijn kindertijd. Hij had twee liefdevolle ouders die hem adoreerden en een zus met wie hij altijd ruzie maakte als hij daar de kans voor kreeg.

Ik stopte de versiering terug in de doos en deed de deur open. Een man in een zwarte leren jas stond tegenover me in de gang. Zijn lange zwarte haar was strak achterovergekamd en zijn borstelige wenkbrauwen gaven hem een imposante uitstraling. Hij droeg leren laarzen, glimmend van de smeltende sneeuw.

Vol vertrouwen stapte hij naar binnen. "Waar is Jacob?"

"Pardon?" Ik plaatste mijn hand tegen zijn borst en duwde hem terug. "Ik heb je niet gevraagd of je binnen wil komen. Je blijft dus maar achter die lijn." Ik tikte met mijn voet tegen de metalen strook die de grens tussen de overloop en mijn appartement markeerde.

Hij fronste zijn wenkbrauwen.

"Wat kan ik voor je doen?" Ik kende deze man niet, maar hij kende Jacob duidelijk wel.

"Ik ben op zoek naar Jacob."

"Jacob is niet thuis. Wie ben jij?"

"Niet thuis, gelul." Hij praatte met een sterk zuidelijk accent. "Ik weet dat hij thuis is. Zeg hem dat als hij niet zelf naar buiten komt, ik hem naar buiten zal halen."

"Hij is er echt niet," bitste ik. "Hij is aan het werk. Waar gaat dit over?"

"Daar heb jij niets mee te maken." Hij wierp me een dreigende blik toe voordat hij een stap naar achteren deed. "Hij kan maar beter betalen. Hij kan niet altijd blijven vluchten."

"Wat betalen?" Ik stak mijn hoofd uit de deuropening zodat ik hem kon zien weglopen.

"Vertel hem dat als hij niet betaalt wat hij verschuldigd is, hij met zijn leven zal betalen. Zo simpel is het." Hij liep door zonder zijn pas te onderbreken.

Ik sloot de deur achter me en liep terug het appartement in. Was Jacob iemand geld schuldig? En waarvoor dan? Een studielening? Hij vertelde me dat hij die juist vorig jaar had afbetaald.

Tenzij dat een leugen was.

JACOB LIEP RUIM EEN UUR LATER DAN WANNEER HIJ NORMAAL thuiskwam van zijn werk naar binnen. Hij wierp een blik op de boom, maar zei niets over de verlichting en de versiering. Hij gooide zijn tas neer en pakte direct een flesje bier uit de koelkast.

Mij negeerde hij volledig. "Uh, hoi?"

Hij draaide de dop van de fles en sloeg de helft van de inhoud in één slok achterover.

Het ging tussen Jacob en mij al wekenlang niet goed. Hij kuste me niet meer als hij thuiskwam van zijn werk. Seks hadden we sporadisch en als we het wel deden, kwam hij snel en rolde hij zich van me af. We woonden weliswaar samen, maar hij was er eigenlijk nooit. Als ik hem er vragen over stelde, zei hij altijd dat alles prima was. "Hoi."

Ik was zijn flauwekul helemaal zat. Ik had weinig geduld voor mensen met een negatieve instelling. Mensen moesten zich over hun problemen heenzetten en verdergaan met hun leven. Met wat voor ellende hij dan ook te maken dacht te hebben, mijn problemen waren veel erger. "Jacob, wat is er aan de hand?"

Als antwoord nam hij nog een slok van zijn bier.

"Je bent net een zombie. We hebben geen seks meer en—"

"Ik ben ontslagen." Hij nam een laatste slok bier en mikte de lege fles in de gootsteen, waarna die met veel gekletter rondtolde en uiteindelijk in de afvoer tot stilstand kwam. Hij greep de rand van het aanrecht, zijn zware jas bedenkt met sneeuw.

Ik hield op met praten en liet zijn woorden op me inwerken. Het verklaarde waarom hij zich zo gesloten gedroeg sinds hij thuiskwam, maar het was nog steeds onduidelijk waarom hij de afgelopen maand zo in zichzelf gekeerd was. Dit was echter niet het juiste moment om daarnaar te vragen.

Hij pakte nog een flesje bier uit de koelkast en deed hem open. "Ik ga douchen." Hij dronk het in één teug leeg en gooide de fles opnieuw in de gootsteen. Dit keer spatte

het glas uit elkaar. Hij verliet de keuken en baande zich een weg richting de gang, de gootsteen vol glasscherven achterlatend.

"Wil je erover praten?" Dankzij Jacob's slechte humeur was ik de vreemde man die daarvoor langs was gekomen, vergeten. Het leek niet langer belangrijk. En om het nu ter sprake te brengen, zou ongevoelig zijn.

Hij draaide zich niet om. Met zijn rug stond hij naar me toe, zijn schouders waren breed en krachtig. Zelfs van achteren leek hij op een man die nergens meer in geloofde. Zijn hopeloosheid straalde van hem af in radioactieve golven die alles om hem heen besmetten. "Nee."

De week daarna bleef Jacob iedere dag thuis. Hij ging niet op zoek naar een andere baan, maar zat de hele dag bier te drinken voor de tv. Als hij hier lang door mee zou gaan, zou hij zijn slanke postuur snel verliezen.

Ik was ingenieur en werkte voor de gemeente. Mijn baan bestond uit het organiseren van bouwwerkzaamheden in de omliggende gebieden. Zes maanden geleden werkte ik aan een project voor het repareren van een van de bruggen. Normaal gesproken was ik overdag op kantoor, maar af en toe moest ik ook 's avonds werken.

Toen ik die dag thuiskwam, kon ik maar met moeite mijn irritatie verbergen. Jacob had een bende gemaakt van het appartement. De gootsteen lag vol met lege bierflesjes en het afval puilde uit de vuilnisbak. Hij negeerde me toen ik naar binnen liep.

Hij had me nooit zien staan.

"Mocht je het je afvragen, de gootsteen is geen vuilnisbak." Ik ruimde zijn rotzooi op na een lange werkdag en slikte de harde woorden in die ik tegen hem wilde zeggen.

"Sorry... Ik was van plan het afval weg te brengen."

Ik verving de vuilniszakken en gooide de volle zak met afval in de stortkoker aan het eind van de gang. Toen ik terugkwam, zat Jacob nog steeds op de bank. In plaats van te wachten tot hij me zou begroeten, opende ik de koelkast om iets te eten te vinden. In gelabelde Tupperwarebakjes vond ik maaltijden klaargemaakt voor Jacob—door zijn moeder.

Ik had af en toe zo'n hekel aan haar.

Hij kon prima voor zichzelf koken als hij van de bank af zou komen. Als hij door een moeilijke periode ging, werd hij door de steun van zijn moeder nog luier dan hij al was.

Het was genoeg geweest. "Jacob, er stond laatst een vreemde man voor de deur. Hij zei dat je hem geld schuldig was."

Jacob reageerde niet. Alleen zijn ogen schoten even heen en weer, om direct daarna weer op de tv gericht te zijn alsof wat ik hem net vertelde niets betekende. "Ik poker 's avonds weleens en had de laatste keer geen geld bij me."

"Dus je hebt hem betaald?"

"Ja, het is geregeld."

Mijn intuïtie vertelde me dat hij loog. Dankzij mijn heftige jeugd en het constante verhuizen van het ene naar het andere pleeggezin, was ik zeer goed in het lezen van mensen. "Het klonk alsof je hem veel geld schuldig was." De man was bijna twee meter lang en intimiderend. Niet het type persoon waar Jacob normaal mee om zou gaan.

Hij zuchtte terwijl zijn ogen aan het scherm gekluisterd bleven. “Ik zei toch dat het geregeld was.”

Met mijn handen op mijn heupen liep ik verder de woonkamer in. “Vertel je me alles?”

Jacob ging rechterop zitten en rolde met zijn ogen. “Kan je me niet gewoon met rust laten? Ik ben net mijn baan kwijt en je blijft maar doorzeuren. Ik haat het als je zeurt.” Met een nijdig gebaar gooide hij de afstandsbediening weg, waarna hij opstond en naar de voordeur beende.

“Ik zeur niet.” Ik volgde hem. “Maar het voelt gewoon alsof je me niet alles vertelt.”

Hij pakte zijn jas en opende de deur. “Ik heb je alles verteld. Jij bent degene die paranoïde is.”

WEKENLANG VERANDERDE ER NIETS.

Jacob bleef depressief en afgesloten van de werkelijkheid. Het appartement was nog steeds een rotzooi, de vaat stapelde zich op en uit de vuilnisbak verspreidde zich een penetrante geur.

Ondanks mijn boosheid, slikte ik mijn woorden in.

We hebben tijdens die hele periode geen seks gehad. In totaal bijna twee maanden. Ik was niet aan seks verslaafd, maar moest wel regelmatig aan mijn trekken komen. Anders werd ik chagarijnig. Het feit dat Jacob absoluut geen interesse in me toonde, irriteerde me mateloos. We sliepen in hetzelfde bed, maar hij lag aan zijn kant. En ik aan de mijne.

Toen ik op een dag thuiskwam, was er iets veranderd. Het appartement was opgeruimd en de tv stond uit. Jacob zat niet op de bank met een flesje bier in zijn hand.

"Jacob?"

Hij liep de gang in met een tas over zijn schouder. "Dag schat." Hij had een lach op zijn gezicht, voor het eerst sinds lange tijd.

En hij noemde me schat.

Hij sloeg een arm om me heen en gaf me een kus op mijn wang.

Wat was er aan de hand? "Waarom heb je zo'n goed humeur?"

"Ik heb een baan."

"Oh, fantastisch." *Eindelijk, mijn God.* Ik was helemaal klaar met zijn depressieve gedrag. Omdat ik alles in huis moest doen, werd het appartement al snel een ongastvrije omgeving. "Ik ben zo blij voor je. Wat voor werk ga je doen?"

"Ik ben de nieuwe accountmanager van een investeringsfonds."

"Klinkt goed."

"Ik begin maandag."

"Fantastisch. Je hebt het verdiend."

"Het verdient uitstekend, en ook de voorwaarden zijn prima."

"Nog beter." Ik wierp een blik op de tas in zijn hand. "Waar is die voor?"

"Ik dacht dat het leuk zou zijn om op vakantie te gaan, voor ik weer ga werken."

Een vakantie? Wauw. Ik mocht deze nieuwe kant van hem wel. "Vakantie? Altijd."

"Wat dacht je van de Bahama's? Het weer is heerlijk daar en vliegtickets zijn niet duur."

Op vakantie gaan klonk perfect. Jacob en ik waren al een jaar nergens meer naartoe geweest. De laatste keer dat we op vakantie gingen waren we in Florida, maar dat leek al een eeuwigheid geleden. "De Bahama's?" Ik kon mijn enthousiasme nauwelijks verbergen. "Serieus?"

"Ja." Eindelijk een teken van leven in zijn ogen. Hij was goedgemutst, een groot contrast met de levenloze man die de afgelopen weken door het appartement dwaalde. "We gaan een paar eilanden bezoeken. Als eerst St. Thomas."

Ik sprong in zijn armen en sloeg mijn benen om hem heen. "Dit wordt geweldig."

Met zijn armen om mijn lichaam trok hij me dichter naar zich toe. Hij reageerde onmiddellijk op me en langzaam vonden zijn lippen de mijne. Hij gaf me mijn eerste kus sinds weken. En het voelde zo goed—precies zoals vroeger.

Hij tilde me op en droeg me naar de kleine slaapkamer die we samen deelden. Kleren werden uitgetrokken en onze naakte lichamen verstrengelden zich met elkaar. Een minuut later was hij in me en bewogen we in harmonie op het bed. Ik stond al zo lang droog dat ik wist dat ik ontzettend snel klaar zou komen. Het had niets met hem te maken. Ik stond simpelweg onder zo veel spanning. En ik had gelijk. Ik liet me overspoelen, zuiveren door het orgasme. Hier had ik zo'n behoefte aan na die verschrikkelijke weken.

Precies wat ik nodig had.

2

PEARL

HET RESORT WAS SCHITTEREND. Een drankje was altijd binnen handbereik. Het zand voelde heerlijk onder onze blote voeten. De zonsondergangen waren nog mooier dan de zonsopgangen. Het was alles dat iemand zich maar kon wensen.

Het was een uitstekende kans voor Jacob en mij om onze uitgebluste relatie weer tot leven te wekken. Toen we net samen gingen wonen, waren we smoorverliefd. We waren een koppel dat niet van elkaar af kon blijven. Maar met de tijd werd de romantiek steeds minder en werden we eerder huisgenoten. De seks was matig—als we het überhaupt al deden. Ik betrapte Jacob er een paar keer op te masturberen in de badkamer. Ik deed alsof ik slechts licht beledigd was.

Maar misschien kon deze vakantie een nieuw begin zijn.

De seks was nooit zo spannend als in tijdschriften beschreven werd, waar de man weet wat hij aan het doen is en hoe hij een vrouw klaar kan laten komen. Maar als ik

tijdens de seks een beetje met mijn clit speelde, was dat vaak genoeg. Ik klaagde er nooit over dat hij me niet klaar kon laten komen. Ik had tenminste seks.

Het grootste deel van de tijd bleven we in het resort. Het bood alles dat we nodig hadden, want het was all-inclusive. De cocktails en het eten waren onbeperkt, net als de zon natuurlijk.

"Ik heb een tafeltje gereserveerd bij een restaurant in de buurt van de haven. Het eten schijnt heerlijk te zijn."

"Buiten het resort?" vroeg ik.

"Ja." Hij knoopte zijn overhemd dicht, hoewel het buiten bijna dertig graden was. "De beoordelingen zijn fantastisch. Het ligt naast de haven waar de cruiseschepen aanmeren. Ik heb zelf nog nooit zo'n schip gezien. Het leek me wel wat."

In het resort hoorde ik weinig goeds over het havengebied. De cruisetoeristen kwamen daar aan wal voor hun dagexcursies en het gebied werkte als een magneet op bedelaars en zakkenrollers. Het was, in het kort, de typische toeristenfuik die ik normaal altijd probeerde te vermijden.

"Ik heb er zin in." Hij lachte naar me voordat hij zichzelf in de spiegel bekeek.

Omdat hij er zo enthousiast over was, besloot ik mijn bezwaren voor me te houden. We zouden samen op pad gaan en alles zou goedkomen. Ik zou mijn paspoort en rijbewijs in het hotel achterlaten, zodat die niet gestolen konden worden. Mocht iemand echt de inhoud van mijn portemonnee willen hebben, ach. Het was maar geld. "Ik ook."

Jacob wilde geen geld uitgeven aan een taxi, dus wandelden we naar het restaurant. Ik vond het een stom idee, maar hij was eigenwijs en bleef volhouden. Hoewel het natuurlijk mooi meegenomen was dat ik wat extra calorieën zou verbranden, had ik liever een paar dollar uitgegeven aan mijn comfort.

Hand in hand liepen we zonder problemen naar het restaurant, waar we genoten van een heerlijke maaltijd. We hadden een tafeltje naast het raam, waardoor we uitzicht hadden op de schepen in de haven. Palmbomen wuifden in de wind en het rimpelende water glinsterde in het maanlicht.

Het restaurant specialiseerde zich in visgerechten, mijn lievelingseten. Ik bestelde mahi mahi en een glas witte wijn, op aanraden van de ober. Jacob koos de visschotel en natuurlijk, calamari. Hij kon daar nooit genoeg van krijgen. Als een restaurant calamari serveerde, bestelde hij dat altijd.

De kaars in het midden van de tafel flikkerde en creëerde een romantische aura in het schaars verlichte restaurant. Om ons heen zaten andere koppels, op vakantie net als wij. Ik voelde dat onze relatie de afgelopen dagen was veranderd. We kwamen dichter bij elkaar, intiemer in onze vriendschap. Mijn geloof in onze relatie keerde langzaamaan weer terug.

Jacob was niet zo ontspannen als eerder op de dag. Hij bewoog onrustig heen en weer, en bleef zijn hand door zijn haar halen en op zijn horloge kijken. Vijf keer in twee minuten.

“Heb je een afspraakje?” plaagde ik hem.

“Wat?” reageerde hij geschrokken.

"Je blijft maar op je horloge kijken..." Ik wees naar zijn pols.

"Oh." Hij haalde zijn hand van tafel, zodat ik hem niet meer kon zien. "We zijn op vakantie, dus ik weet eigenlijk niet waarom ik mijn horloge om heb." Zijn ongemakkelijke lachje veranderde in een hoestbui. Hij reikte naar zijn glas en dronk zijn wijn als water.

Ik fronste mijn wenkbrouwen, niet zeker waarom hij zich ineens zo merkwaardig gedroeg. "Weet je zeker dat alles in orde is?"

"Ja." Hij schraapte zijn keel en wierp een blik op het restaurant.

Was hij van plan een aanzoek te doen? Zou dat mogelijk zijn? Omdat hij de afgelopen weken zo afstandelijk was, leek dat me onwaarschijnlijk. Onze relatie zat in een impasse. Als het mij opgevallen was, kon het hem ook niet ontgaan zijn. Maar waarom zou hij zich anders zo vreemd gedragen?

Tegen de tijd dat we klaar waren met eten, was het buiten helemaal donker. De lichtblauwe tint van de horizon was weg en de rode en oranje wolken waren verdwenen onder een deken van duisternis. Het water was een oneindige zwarte poel die zich uitstrekte tot ver voorbij het waarneembare.

Jacob betaalde voor de maaltijd en we vertrokken, hand in hand. Ik wilde snel terug naar het hotel en dacht erover

om een taxi te bestellen. In het donker teruglopen was geen goed idee, zelfs niet met elkaar.

"Ik ga een taxi bellen." Ik pakte mijn telefoon.

"Wacht." Hij trok me mee richting de haven, waar de enorme schepen afgemeerd waren. "Laten we een kijkje nemen."

"Volgens mij is het niet de bedoeling dat we daar naartoe gaan."

"We gaan heus geen schip kapen," zei hij met een lach. "We gaan alleen maar kijken."

"Ik denk dat het beter is als we gewoon weer naar het hotel gaan." Ik keek weer op mijn telefoon. "Laat me alsjeblieft een taxi bellen."

Hij trok mijn hand naar beneden, zodat ik het scherm van mijn telefoon niet kon bekijken. "Bel die taxi later maar. Kom op, ik wil even kijken." Hij pakte me weer bij mijn hand en trok me mee.

Omdat hij in zo'n goed humeur was en ik de avond niet wilde verpesten, gaf ik hem zijn zin. "Ik wist niet dat je zo in schepen geïnteresseerd was. Je weet dat we ook een haven in New York hebben?"

"Ja, maar daar stinkt het zo. Naar oude vis. Hier is het schoon en ruikt het naar palmbomen." Hij stopte bij ieder schip om het te bekijken, turend naar de namen. "Misschien zouden we ooit een boot kunnen kopen."

"Misschien." Of een jetski. Dat zou ik ook nog wel kunnen.

Hij trok me verder langs de aanlegstijgers, voorbij het licht van de straatlantaarns die het voetpad verlichtten. We waren omringd door schaduwen en ik voelde een rilling over mijn rug lopen. Het had niets met het weer te maken,

want het was een warme en klamme avond. “Jacob, ik denk echt dat we beter terug kunnen gaan.”

“Wauw. Moet je dat marineschip daar zien. Denk je dat dat de Amerikanen zijn?”

Zelfs als ik mijn ogen toekneep, kon ik het niet zien. “Vast. Kom, ik wil naar het hotel.”

“Kom op.” Hij trok me verder. “Je hoeft nergens bang voor te zijn. Ik ben bij je.”

“Ja...” Maar zou dat genoeg zijn als we een dakloze met een mes tegen zouden komen? “Dat betekent niet dat ik blindelings het gevaar op wil zoeken, alsof ik onsterfelijk ben.”

“Rustig maar, Pearl.” Hij kneep nog steeds in mijn hand, die langzaam gevoelloos werd. We bereikten het marineschip en bekeken het met ontzag. “Wauw. Dit is zo gaaf.”

“Weet je, we kunnen morgen terugkomen als je het beter kan zien.” Ik begon me steeds ongemakkelijker te voelen. Ik keek over mijn schouder, bang dat we door iemand gevolgd werden. Het was een belachelijke angst, maar ik kon het gevoel niet van me afschudden dat er iemand naar ons aan het kijken was.

“Ik vraag me af of dit schip nog steeds in de vaart is.”

Achter me hoorde ik iets kraken, alsof er iemand op een stuk plastic stond. Misschien hield mijn verstand me voor de gek, mijn gedachten geleid door mijn paranoia. “Jacob, hoorde je dat?”

“Hoorde ik wat?” vroeg hij.

Ik keek weer over mijn schouder, maar zag alleen duisternis. “Laten we gaan. Ik voel me niet—” Een zwarte zak werd over mijn hoofd getrokken. Ik kon niets meer zien en raakte onmiddellijk in paniek. “Ah!” Ik zwaaide mijn armen

in het rond en probeerde me te verzetten tegen mijn aanvaller. Een enorme arm omklemde mijn schouders terwijl de zak rond mijn keel dichtgesnoerd werd. “Laat me los!”

“Pearl!” Jacob’s stem klonk ver weg. Hij kreunde toen iemand hem sloeg en ik hoorde het geluid van een lichaam dat op de houten steiger in elkaar zakte.

“Jacob!” Ondanks mijn eigen situatie was ik bang voor wat ze met hem gedaan hadden. “Jacob!”

Ik hoorde een lijzige, angstaanjagende stem. “Laat dat wijf haar bek houden.”

Ik schopte harder en stampte met mijn hiel op de schoen van de man.

“Fuck!” Hij schudde me agressief heen en weer en gooide me op de grond. “Vuile teef.”

Ik probeerde op te krabbelen en weg te rennen, maar iemand wierp zijn zware lichaam bovenop me. “Laat me gaan, lul!” Plotseling werd er een naald in mijn nek gestoken en iets in mijn lichaam gespoten.

Ik kon niet meer denken. Ik probeerde mijn armen te bewegen, maar dat lukte niet. Mijn ogen werden zwaar. Mijn benen reageerden niet meer. “Nee… Jacob.” Ik vocht zo hard als ik kon tegen de mist, maar gleed er steeds verder in weg, tot alles duister werd.

3

PEARL

MIJN LICHAAM ROLDE heen en weer door het constante bewegen van de vloer. Ik viel voorover, richting mijn buik en weer terug, wiegend op een ritmisch tempo. Het geluid van klotsend water klonk eerst ver weg, maar werd steeds duidelijker hoorbaar.

Ik was terug in het hotel. Door mijn open raam luisterde ik naar hoe de golven zich stuksloegen op het strand. Het zonlicht begroette me, drong me aan om op te staan en me klaar te maken voor de dag. Ik proefde de smaak van margarita op mijn tong, zonder een slok genomen te hebben.

Maar toen kwam de harde realiteit terug.

Het laatste dat ik me herinnerde was dat ik met mijn gezicht naar beneden op de steiger lag, het roerloze lichaam van Jacob ergens vlakbij. Er was een zak over mijn hoofd getrokken en om me heen was het donker. Er werd een injectiespuit in mijn nek gestoken, waarna ik verdoofd en hulpeloos op de grond bleef liggen.

Laat dit alsjeblieft een nachtmerrie zijn.

Ik hield mijn ogen dicht, bang om de waarheid te accepteren. Als dit echt gebeurd was, dan was mijn lot erger dan de dood. Het moest wel een nachtmerrie zijn, het resultaat van te veel zon en te veel drank.

Maar ik opende mijn ogen niet.

Wat als ik het mis had?

Tenslotte deed ik het toch en zag ik een patrijspoort in de stalen wand van een schip. Water blokkeerde het zicht uit het raam, maar toen de golf zich terugtrok, zag ik de lucht. Zo ver ik kon zien strekte het blauw zich uit, tot een volgende golf weer tegen de patrijspoort sloeg.

Wat. Was. Dit.

Met een schok zat ik rechtop en bekeek ik mijn omgeving. Mijn lichaam schakelde over op overleven. Ik zat op een schip in open zee en er zou niemand komen om me te helpen. Ik kon alleen op mezelf vertrouwen. En ik moest een manier bedenken om van dit verdomde schip af te komen.

Toen dacht ik aan Jacob.

Laat hem alsjeblieft niet dood zijn. Zat hij met me op dit schip? Werd hij ergens vastgehouden?

Wat wilden deze mensen van me? Ik had wel wat geld, maar niet veel. Ze konden me niet voor losgeld vasthouden, want ik had geen familie die zich om me bekommerde. De enige persoon die om me gaf was Jacob. En ik had geen idee wat er met hem gebeurd was.

Blijf kalm

Je kunt een uitweg vinden.

Denk na en bedenk een oplossing.

Er is een oplossing voor ieder probleem.

De kamer was spartaans. In de hoek lag een matras, maar meer meubilair was er niet. De deur was dicht en zat waarschijnlijk op slot. Ik liep er naartoe, dankbaar dat ik in ieder geval nog dezelfde kleren als gisteren aan had, en probeerde de deur te openen.

De deurknop gaf niet mee. De kamer was hermetisch afgesloten. Ik probeerde het slot open te wrikken, maar kon er geen beweging in krijgen.

Dan moet ik iets vinden om de deur mee te openen.

Er lag niets bruikbaars in de kamer. Mijn bed was niets meer dan een matras op de vloer en een paar dekens. Er was geen kast of badkamer. Ik werd omringd door vier muren.

Teleurgesteld keek ik naar de patrijspoort. Zelfs als ik het raam open kon krijgen, zou ik er niet doorheen passen. Mijn enige hoop was dan de verdrinkingsdood. Ik had geen idee wat er met me ging gebeuren, dus misschien was dat niet eens zo'n slechte keus.

Voordat ik de kans had om daarover na te denken, werd de deur geopend.

Een in het zwart geklede man liep naar binnen, een geholsterd pistol aan zijn heup. Hij had een dikke zwarte baard en een harde blik in zijn ogen. In één oogopslag wist ik waar ik mee te maken had. Hij was ijskoud en meedogenloos. Een beroep op zijn geweten doen zou zinloos zijn, omdat hij dat niet had. Hij staarde stoïcijns naar me, zijn gedachten een raadsel.

"Laat me gaan voordat ik je gezicht verbouw." Ik was geen expert in vechtsporten, maar beheerste wel een paar technieken. Het zou weinig moeite kosten om zijn neus te breken en hem flink te laten bloeden.

Een glimlach vormde zich op zijn lippen, al leek het meer op een gemene grijns. “Jij bent een pittige.” Hij sprak met een accent. Ik kon het niet direct plaatsen, maar het klonk Italiaans. Veel ervaring met buitenlanders had ik niet. Het was gênant om toe te moeten geven dat ik voor deze vakantie nog nooit naar het buitenland was geweest.

“Nee. Ik ben een gewelddadige.”

Hij grinnikte, alsof hij dit gesprek amuserend vond. “Ik zal je eens laten zien wat gewelddadig is.” Hij liep verder de kamer in, zijn zware laarzen dreunend bij iedere stap.

Tot dat moment hield ik stand. Ik was doodsbang voor hem en mijn lichaam reageerde automatisch. Ik liep achteruit tot ik met mijn rug tegen de muur stond.

Hij pakte me bij mijn keel en smeet me hard tegen de grond.

Mijn lichaam sloeg tegen het staal en de botten in mijn lijf schreeuwden het uit van de pijn. Het voelde alsof ik aangereden werd door een trein. Ik zag sterretjes, hoewel ik wist dat hij zich ingehouden had.

Misschien was ik niet zo sterk als ik dacht.

Hij maakte zijn riem los en begon daarna met het openen van zijn broek.

Dat was de beste pijnstiller die ik ooit gekregen had. Door de strijd die in me opwelde, vergat ik mijn verwondingen. Deze klootzak wilde me verkrachten. Althans, dat wilde hij *proberen*.

Ik wierp een blik op de gesp van zijn riem, die nu vrijelijk heen en weer bungelde.

Mijn ontvoerder hield me nauwkeurig in de gaten, de grijns op zijn gezicht met volle kracht teruggekeerd. “Eerst neuk ik je in je kont. Daarna neuk ik je in je kut.”

"Succes daarmee." Ik greep de gesp en trok de riem uit zijn broek. Zijn broek zakte onmiddellijk naar beneden en ik rolde weg met de riem in mijn handen geklemd. Ik verstevigde mijn grip op het leer en sprong op hem, al mijn kracht geconcentreerd op het afmaken van deze eikel. Het lukte me om de riem om zijn nek te krijgen en ik hing er met al mijn gewicht aan. Ik schopte zijn benen onder hem vandaan, waardoor hij op de vloer ineen zakte.

Hij probeerde de riem te pakken te krijgen en van zijn nek af te trekken, maar het had geen zin. Mijn greep was te strak, mijn haat onstopbaar. Ik trok nog harder aan de riem, totaal niet bekommerd om het doden van deze verkrachter.

De deur vloog open en twee andere mannen stormden de kamer in. Ze zagen de broek om de enkels van hun collega en zijn blauw aanlopende gezicht.

De linker richtte zijn pistool op me, niet onder de indruk. "Laat hem los."

Ik trok harder. "Laat me gaan of hij sterft."

Hij hield zijn wapen op me gericht. "Nu."

Ik bleef aan de riem hangen en vertikte het om los te laten. "Als je wil dat je vriend blijft leven, kun je me maar beter vertellen waar de dichtsbijzijnde uitgang is."

Hij richtte zijn pistool op mijn aanvaller en haalde de trekker over.

Ik hoorde de knal en voelde de kracht uit zijn lichaam verdwijnen. Onmiddellijk liet ik de riem los. Er zaten bloedspetters in mijn gezicht en ik hapte naar adem.

De man liet zijn pistool zakken. "Sta op."

De andere man pakte het lijk van mijn aanvaller op en sleurde het uit mijn cel.

Ik staarde naar het levenloze lichaam terwijl het over de

vloer gesleept werd en een spoor van bloed door de kamer trok. Ik had nog nooit iemand dood zien gaan, laat staan doodgeschoten zien worden. Ik was in shock en kon nauwelijks ademhalen.

"Sta op." Hij sloeg me hard in mijn gezicht, terug de realiteit in.

Ik stond op, plotseling zwak. Mijn stunt had niets uitgehaald.

"Hij betekent niets. Jij betekent niets. We betekenen allemaal niets." Hij greep me bij mijn elleboog en trok me mijn cel uit. Hij nam me mee door een smalle gang, waar we af en toe een hoek omliepen.

Het ontging me allemaal. Ik was nog steeds in shock.

We stapten een open doucheruimte binnen. Douchekoppen hingen aan het plafond en sproeiden water op de betegelde vloer. Er waren andere vrouwen, naakt en voor iedereen zichtbaar. De kneuzingen als gevolg van hun ruwe behandeling waren zichtbaar op hun lichaam. Sommigen hadden half geheelde snijwonden in hun gezicht.

Wat was dit?

"Uitkleden." Hij drukte zijn pistool tussen mijn schouders. "Nu."

Mijn besef kwam terug na zijn commando. Ik ging me voor niemand uitkleden. Ik was nog liever besmeurd met het bloed van een crimineel, dan dat ik hem gehoorzaamde. "Rot op." Ik spuugde in zijn gezicht en raakte hem in zijn oog.

Een seconde verstreek. Hij veegde het speeksel niet uit zijn gezicht, maar liet het langzaam via zijn wang naar beneden lopen. Zijn kaken klemden op elkaar en de blik in

zijn ogen verhardde. In een flits sloeg hij zijn pistool tegen de zijkant van mijn hoofd.

De pijn was verblindend. Ik zakte in elkaar op de vloer met de zwaarste migraine uit mijn leven. Het wapen was zwaar en solide, en de klap brak bijna mijn schedel. Alsof dat nog niet erg genoeg was, zette de man zijn laars op mijn buik en leunde erop met al zijn gewicht.

Ik hoestte en probeerde adem te halen.

"Uitkleden." Hij tilde zijn voet op en schopte me hard in mijn ribben. "Nu."

Kokhalzend rolde ik me om. Ik probeerde met mijn armen mijn buik te beschermen, maar de schade was al aangericht.

Hij greep me bij mijn haar en trok me overeind.

Na de klap van zijn pistool was de pijn bijna ondraaglijk. "Oké." Ik duwde zijn arm weg. Hoewel ik niet aan zijn bevel wilde gehoorzamen, wilde ik ook niet doodgeslagen worden. Ik trok langzaam mijn kleren uit en voelde hoe mijn jurk van me afgleed.

Hij bleef de gehele tijd naar me staren, zijn ogen brandend met lust. Met ieder kledingstuk dat ik uittrok werd zijn oogopslag intenser, alsof hij in geen jaren een naakte vrouw had gezien. Ondanks dat we omringd werden door tientallen naakte vrouwen in de doucheruimte, was hij op mij gefixeerd.

Ik trok mijn bh en onderbroek uit, walgend van mezelf dat ik zijn bevelen opvolgde. Ik had harder moeten vechten, maar de pijn in mijn hoofd was nauwelijks te verdragen. Ik wist niet zeker of ik nog meer aankon.

"Maak jezelf schoon." Hij knikte in de richting van de douches.

Ik draaide me om, hoewel ik wist dat hij naar mijn billen zou kijken. Ik stapte onder de douche en probeerde troost te vinden in de warmte van het water. De andere vrouwen keken niet naar me, maar hielden zich stil en afzijdig.

Ik voelde de ogen van de man over mijn lichaam gaan. Hij staarde vurig naar me, zijn intenties overduidelijk. Ik was altijd al verlegen over mijn naakte lichaam en nu een vreemde er zo naar staarde voelde ik me nog veel ongemakkelijker.

Ik probeerde mijn hoofd leeg te maken en me op het water en de zeep te concentreren. Ik waste mijn lichaam helemaal schoon, wetend dat het misschien wel de laatste kans in lange tijd was om te douchen. Dan kon ik maar beter het beste van maken.

Toen ik de conditioner uit mijn haar spoelde, hoorde ik een van de vrouwen snikken. Ze stond in de hoek van de doucheruimte, haar armen rond haar borst geslagen. Haar lichaam schokte terwijl ze hijgend adem probeerde te halen. Haar angst klonk door in de geluiden die ze maakte.

Ik luisterde ernaar en voelde me plotseling wanhopig.

Er was geen uitweg.

Behalve de dood.

SAMEN MET DE ANDERE VROUWEN AT IK MIJN AVONDETEN IN een kleine kamer met twee tafels. We waren met zijn twintigen, maar mochten niet met elkaar spreken. Bestek kregen

we ook niet. Drie zwaarbewapende bewakers observeerden ons in stilte.

Ik had geen honger, maar dwong mezelf om toch te eten. Mocht ik mezelf moeten verdedigen, dan had ik daar kracht voor nodig. De man die naar me keek toen ik mezelf aan het douchen was, was er ook. Zijn ogen waren constant op me gericht en brandden nog steeds met hetzelfde verlangen. Hij kleedde me uit met zijn ogen, fantaserend over de monsterlijke dingen die hij met me kon doen.

Ik voelde me ziek.

Ik probeerde oogcontact te maken met de andere vrouwen. Misschien wisten ze waar we naartoe gingen. Misschien wisten ze van een ontsnappingsroute. Misschien wisten ze wat deze mannen van ons wilden.

Op basis van de andere vrouwen kon ik maar één conclusie trekken.

Het waren mensenhandelaren.

Ze zouden ons aan de hoogste bieder verkopen, ons op verschrikkelijke plekken opsluiten om afschuwelijke dingen te doen.

Ik ging nog liever dood dan dat.

Na het eten werden we teruggeleid naar onze cellen. Ik wist niet zeker of ik de enige was met een eigen kamer. Sommigen zouden misschien denken dat het een privilege was, maar ik zag het als een zwakte. Er was altijd kracht in aantallen. Op dat moment was ik moederziel alleen.

Ik wist dat de man achter me aan zou komen.

Net als de andere man zou hij me proberen te verkrachten.

Maar niet als het aan mij lag.